

O CESTOVNÍ KANCELÁŘI

Znal jsem jednoho postaršího psího krále. Měl jediného syna Rafovana a ten se pořád neměl k ženění. Takhle zjara už to otce naštvalo a povídá:

„Jak tak na tebe koukám, mládenče, žádná zdejší krasaviče se ti nezdá dost dobrá. Budeš muset vyrazit do světa, abys tam našel něco lepšího a přivedl konečně do naší královské boudy mladou královnu.“

„Ale, tati, víš jak nerad někam jezdím.“

„Podívej, synu, mně je úplně jedno, jestli si to seznámení zařídíš přes inzerát nebo jinak, hlavně aby to mělo výsledek.“

Mladý psí kralevic smutně svěsil uši i ocas a vyrazil ke kamarádům na radu.

„A proč si neobjednáš seznamovací zájezd v cestovní kanceláři?“ zaznělo konečně spásné slovo. To je ono, zajásal v princí vnitřní hlas, teď jen najít tu pravou kancelář. Ale ani to nebyl problém, neboť veliké nápisy **POJEĎTE S NÁMI ZA HRANICE VŠEDNÍCH DNŮ** zářily široko daleko.

„Ale jistě,“ rozplývala se ochotou paní Kokršpanělová, „vedeme u nás i kategorii princezen. Račte si zde na videu pustit kazety z této královské poličky, a jakmile si vyberete, zprostředkujeme vám setkání.“

Kralevic Rafovan znuděně sledoval vznešené psí slečny. Ony byly pěkné, což o to, jenže vybrat si někoho na celý život, to je obrovitánská odpovědnost. Jak tak šátral mezi videokazetami, nahmátl úplně vzadu jednu zašlou, přelepenou ze všech stran izolepou, aby nešla vyndat.

To pochopitelně vzbudilo jeho zvědavost. Po chvilce dobývání ji vyndal a zastrčil do rekordéru. Potom ji uviděl a bez dechu hleděl na obrazovku. Tu a žádnou jinou, rozhodlo bez zaváhání jeho srdce.

„Propánakrále,“ zalamentovala paní Kokršpanělová, „to jste, mladý pane, neměl rozbalovat. To je zájezd jen pro mimořádně zdatného turistu, hrozí tu skutečné nebezpečí, že se nevrátíte. Nevím, zdali vůbec mohu s vámi uzavřít smlouvu.“

„Milá paní, já platím a vy jste povinni mě tam dopravit!“ Paní Kokršpanělová rezignovaně pokrčila rameny, ale sotva za kralevicem zapadly dveře, už vytáčela číslo do královské boudy, aby následky tohoto rozhodnutí nepadly na její hlavu.

„Vidím, že tahle cestovní kancelář příliš diskrétností neoplývá,“ durdil se Rafovan, když dorazil domů a zjistil, že otec už všechno ví.

„To víš, synu, tohle je příliš vážná věc na to, abys ji zvládl sám. Objednal jsem ti pomocníky, kteří pojedou s tebou.“

„Ale, tatí, já žádnou chůvu nepotřebuji, z toho už jsem vyrostl.“

„Neboj se, chlapče, jsou to mí přátelé.“

„Snad,“ začal koktat kralevic, „snad to proboha není ten příšerný tlustoch, co nám vždycky zlikviduje i tu nejposlednější zásobu jídla? Nebo nedejbože onen natahovací chrt, který se třikrát obtočí kolem jídelního stolu? Či snad ten nepříjemný strejda s nejdelším ocasem a nosem, co znám, jak si ucpává čichací dírky dvěma špunty?“

„Jsi bystrý hoch. Uhodl jsi naprosto přesně, kdo ti bude dělat společnost.“

„Cože? Všichni? Já asi omdlím...“

Král se potutelně usmíval pod vousisky: Vidíš, vidíš, jak jsi mladý, tak jsi hloupý. Ještě nedovedeš ocenit přítele v terénu. Tam by ti nějaký pokojový pekinéz byl platný jako patník na stromě, ale tito staří braši jsou nepostradatelní. Však tě život poučí.“

Rafovan se znechuceně podřídil rodičovské vůli. Nasedl se svými společníky na kouzelný koberec přistavený cestovní kanceláří na pátém nástupišti a vydali se společně ZA

HRANICE VŠEDNÍCH DNŮ.

Naprogramovaný létající koberec je vyklopil přímo na hlavním nádvoří podivného zámku. Nikde nikdo, všude pusto jako po vymření. Prošli chodbou, až se dostali do jídelny. Stůl se prohýbal pod lákavě připravenými pokrmy, ale s těmi všemi dobrotami tam zase byli sami. Prohlédli všechny přístupné prostory zámku a nakonec se zase ocitli v jídelně.

„Já nevím, jak kdo, ale já se tu usadím a nevstanu, dokud na stole něco bude,“ olízl se nejtlustší kolega a započal svou konzumaci hned od kraje.

„Ano, to vypadá na nejrozumnější krok v naší situaci,“ odsouhlasili mu to i ostatní. Po dobré večeři se uložili v nejbližší vhodné místnosti k přenocování.

Klidný večer jim však dopřán nebyl. Spolu s posledním paprskem zapadajícího slunce se před nimi zjevily dvě postavy. Divoký zlý černokněžník se třemi obojky na krku a něžná psí kráska s nekonečně smutnými očima.

„Ha, haf, přišli jste si pro ni. Ale vydám vám ji jen tehdy, uhlídáte-li ji po tři noci za sebou. Vrátím se s prvním slunečním paprskem. Pokud zmizí, proměníte se v krásné žulové sošky. Však už jich tu mám požehnaně. Ha, ha, haf!“ zakončil svou řeč černý hostitel a zase zmizel.

Kravec se usadil přímo proti své vytoužené. Jenže ona neodpovídala, snad ho ani nevnímala. Chrt se obtočil kolem místnosti, tlustoch zacpal dveře a všichni se svorně snažili neusnout. Ovšem po takové vydatné večeři je spánek přemohl, ať chtěli nebo ne. Ráno se první probudil Rafovan.

„No nazdar,“ vykřikl zděšeně, „honem vstávejte, no tak rychle, zmizela nám!“

„Ničeho se neboj,“ odstrčil ho od okna kolega se špičatým čumákem. Otevřel okno, vytáhl z nosních dírek špunty a začichal po okolí.

„Tam je,“ ukázal packou. Chrt se natáhl, udělal dva kroky

a utrhl označený žalud z nejvyšší větve dubu. Sotva se žalud dotkl podlahy místnosti, proměnil se v tichou psí krásku. To už se zjevil černokněžník, šíleně zavyl a jeden obojek na jeho krku praskl. Poté oba zmizeli.

Druhou noc se opakovalo skoro nachlup to samé, jen místo v žaludu se princezna skrývala v diamantu uprostřed skal. Jen tak tak ji stihli králevicovi přátelé přinést zpět. Čarodějův krk opustil za hrůzného zavytí druhý obojek.

Den byl nekonečně dlouhý. Králevic procházel mezi žulovými sochami a v duchu se tázal, zda mezi ně také nebude patřit.

Večer se potřetí dostavila netečná princezna se svým věz-nitelem. Znovu učinili všechna možná opatření, leč jako obě předchozí noci marně.

Rafovan se probudil později než obvykle. Kolega s citli-vým nosem opět vyndal špunty z čumáku a začichal u otevřeného okna:

„Cítím koňské stáje ze sousedního království, cítím lívan-ce pečené v podhradí, cítím prasečí chlívek za lesem, ale po princezně ani stopy. Zamíchal trochu ocasem vzduch kolem okna, odkýchl si a zkusil to znovu:

„Čmouchám fialky z jižní stráně, také kouř ze sopky na obzoru a navíc mi tu vadí tlusťochův rok nekoupaný kožich.“

„Zkus to ještě jednou,“ prosil králevic a pes se znovu zhluboka nadechl.

„Už vím,“ zajásal, „je v tom hlubokém údolí na dně jezera skrytá v mušli.“

Chrt popadl tlusťocha, natáhl se a už stáli na břehu. Skulil břichatého kolegu do vody. Ten pil, pil a pil, až tam zbylo vody jen na dva loky. Chrt vytáhl mušli a spěchal zpět. Slunce už se dralo na svět a černokněžník stál v komnatě se zlomyslným úšklebkem na čumáku. Chrt, vida situaci, odpálkoval mušličku do zámeckého okna a už tu stála prin-cezna. Puknutí třetího obojku na krku kouzelníka způsobí-

lo málem zemětřesení. Z tloušťka to vytřáslo všechnu tu vypitou vodu, z princezniných očí odlétly chmury. Spolu s černokněžníkem zmizelo i zlé kouzlo v okolí zámku a všichni zkamenělí znovu ožili. To bylo najednou ruchu. Cestovní kancelář musela vyslat celou kolonu koberců, aby všechny probuzené rozvezla domů. Králevic slavnostně představil svou nastávající otci a byl rád, že už je zase zpátky doma. Sice nahlas nepřiznal, že měl otec se svými přáteli pravdu, ale vzhledem k tomu, že poslal každému pozvánku na svatbu, vlastní tlapkou vyvedenou, bylo to jasné i bez řečí.

A stejně tak jako kdysi, ani dnes děti nevěří dobrým radám svých rodičů o nic víc než pohádkám.